

onder zijn schutters te brengen. Zijn compagnie, de 11e, had dan ook groot ongenoegen over zijne suspensie doen blijken. De compagnie had aan kolonel De Monchy een memorie gezonden, waarbij verzocht werd zoo spoedig mogelijk een extra-ordinairen krijgsraad bijeen te roepen. Zij wilde, dat de krijgsraad zoodanige „representatiën” aan wethouders en raden zou doen, als hij noodig zou oordeelen tot handhaving van het goed recht der schutterij. Als de krijgsraad dit niet wilde doen, dan behield de compagnie zich zulke „demarques” voor, als zij tot handhaving van haar goed recht zou noodig oordeelen. Men ziet, dat deze compagnie al een heel eind op den weg der revolutie was gekomen.

De krijgsraad der schutterij had op Dinsdag 1 December bij meerderheid van stemmen uitgemaakt, dat wethouders en raden niet het recht tot demissie der officieren van de schutterij hadden. De demissie van Van der Hoeven en Chandon werd dan ook door den krijgsraad voor onwettig verklaard. Chandon verklaarde nog in zijn stuk, dat de burgerij eigenlijk unaniem het standpunt der 11e compagnie deelde en beschuldigde verder wethouders en raden op losse gronden politieke vonnissen tegen bekende patriotten uit te spreken; zijn suspensie was gruwelijk en stond volgens Chandon „bijna” gelijk met de schrikkelijke vonnissen ten tijde van het terrorisme in Frankrijk gevelde. De municipaliteit trad volgens hem veel scherper op tegen de patriotten dan tegen de aanhangers van het oude bewind en de bewerkers der roof- en plundertooneelen van 1787. Hij schreef zijn schorsing toe aan het feit, dat hij altijd onbewimpeld de waarheid had gezegd, daardoor moest hij wel het slachtoffer van zijn patriotisme worden. De beschuldiging, dat hij schuld zou hebben aan de onlusten op 14 en 15 November, deed hem het bloed in de aderen stollen. Hij was in die dagen niet eens in Rotterdam maar in Den Haag geweest. Ook pakte Chandon nog uit tegen het comité van waakzaamheid. Dit comité was door wethouders en raden zonder medewerking der burgerij gekozen. Burger Anthony was, evenals zijn voorganger in het comité, Charles van der Heere, vreemdeling en daarenboven werkzaam op het kantoor van het raadslid Hofman. Deze was bovendien ook nog luitenant der